

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ OCTAVE BÉLIARD

Η ΑΝΑΪΣ

Ἡ Μαρία Στέλλα, μιά μεγάλη γολέττα ἀπ' τὸ Σαιν Μαλό, ἀπὸ κείνες πὺ ψαρεύουν μοιροῦνες στὶς ἀρκτικές θάλασσες, ἦταν ἀγκυροβολημένη στὴν συνθησμένη της θέσ, κοντὰ στὸν μεγάλο βράλο τῆς Νέας Γῆς. Στὰ πλευρά της βρισκόνησαν διπλωρωμένες ἢ ἔξ μεγάλες ψαρόβαρκες της, πὺ εἶχαν ξεκινήσει πρῶτ - πρῶτ σ' ἀνοιχτά γιὰ νὰ μαζέψουν τὰ δῖχτυα. Καταφορωμένες τῶρα ἀπὸ μοιροῦνες ξεφόρτωναν τὴν λεία τους σὺ κατάρωμα τῆς γολέττας. Ἐκενὴ τὴν ἡμέρα εἶχε πέσει πολὺ ψάρι καὶ οἱ ναῦτες δούλευαν γερῶ, γιὰ νὰ προφτάσουν νὰ τὸ ξεφορτώσουν προτοῦ πέσῃ ἡ νύχτα.

Ὁ σφρανὸς γύρω ἀπ' τὰ κατάρτια εἶχε γίνει κάτασπρος ἀπὸ τοὺς γλάρους πὺ εἶχαν μωρῶσθῃ τὰ ψάρια κα' εἶχαν μαζεψῆ ἔκει σμῆνος ἀμέτρητο. φτερουγίζοντας ψηλά, μὲ ἀγριες κραυγές.

Μεταῦ τὸν ναυτὸν βρισκόνηταν καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ Γκουζένικ πὺ ἀπὸ τελόσαν τὸ μόνο πλήρωμα μῖς ἀπὸ τῖς ἔξ ψαρόβαρκες. Δούλευαν σὺ ξεφόρτωμα, ἀμίλητοι, ῥιχνοντας κάθε τόσο λοξές ματιές ὁ ἕνας πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἄλλου. Τὴν στιγμή πὺ εἶχαν φθάσει μὲ τὴν ψαρόβαρκα τους κα' ἀνέβηκαν σὺ κατάρωμα τῆς γολέττας, ὁ πλοίαρχος ἔδωσε στὸν νεώτερο ἀπὸ τοὺς δύο, τὸν Λούκ, ἕνα γράμμα πὺ εἶχε φέρει τὸ ταχυδρομικὸ πλοιο. Ὁ νέος μόλις εἶδε τὸν φάκελλο χαμογέλασε ἔπειτα ἔρριξε μιά ἀνήσυχη ματιά πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀδερφοῦ του, πῆρε τὸ γράμμα καὶ τὸ ἔκρυψε βιαστικὰ στὸν κόρφο του. Μὰ ὁ ἀδερφός του, ὁ Ζομπικ, εἶδε τὸν φάκελλο καὶ τὸ πρόσωπό του ἔσκυθρώλασε.

— Ὡστε τὸ γράμμα εἶνε ἀπ' αὐτὴν ; ρώτησε ἔξωφρα μὲ φωνὴ βραχνή.

— Ποιά αὐτή ; εἶπε ὁ ἀδερφός του, κάνοντας τὸν ἀνήξερο.

— Ἐξέρει καλά ποιά αὐτή. Τὴν Ἀναΐδα.

— Αἶ, λοιπὸν καί, γιὰ νὰ σοῦ τὸ κρύψω. Ἀπ' αὐτὴν εἶνε. Μάθε το, νὰ τὸ ξέρης. Ἐκανε πειὰ τὴν ἔκλογὴ της. Διάλεξε ἔμνενα.

Ὁ Ζομπικ δὲν ἔβγαλε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Γύρισε τὴν πλάτῃ στὸν ἀδερφό του καὶ ἀπομακρύνθηκε μὲ τοὺς ὄμους σκυφτούς, σάν νὰ εἶχε πέσει ξαφνικὰ ἐπάνω τους κάποιο μεγάλο βάρος.

Ἦταν τὸ πρῶτο σίνερο δυσαρεκαίεσ ἀπὸ πὺ εἶχε ἀπλῶσθῃ μαῦρο καὶ ἀκαίλητο ἀνάμεσα στὰ δύο ἀδέρφους. Τόσα χρόνια, ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ, ἔρσαν πάντα μαζί, ἀγαπημένω, μοιασμένοι, μοιραζαν πάντα ἴσα μεταῦ τους, ὅτι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν. Ἐμνεναν χρόνια δλόκληρα μᾶζὸ στὴν ἴδια κομνίνα τῆς γολέττας, στὸν τοῖχο τῆς ὁποίας εἶχαν κρεμασμένες διπλά-δίπλα τῖς φωτογραφίες τους. Ἦταν κα' οἱ δύο τοὺς καλοὶ ναῦτες, πλασμένω γιὰ τὴν μελαγχολία καὶ τὴ μοναξιά τῆς μεγάλης ἀλίσιας στοὺς ὠκεανούς, γιὰ τὴν βαρεὰ δουλειὰ, πὺ τραχύνει τὰ χέρια καὶ πὺ γεμίζει τῖς οὐτίδες τὸν δαχτύλιον μὲ τὴν ὀμίχρα τῆς θάλασσας.

Δὲν εἶχαν ἄλλη οικογένεια, κανέναν συγγενὴ καὶ τοῦφταμε τοῦ ἑνός ἢ ἀγιάτη καὶ ἢ συνητορὰ τοῦ ἄλλου, ἐνόσω περιπλανιόντοσαν μᾶζὸ στὰ πελάγη τοῦ βορᾶ. Εἶχαν χρόνια πολλὰ νὰ γυρίσουν τὸ καλοκαίρι στὸ Σαιν Μαλό. Κάθε καλοκαίρι ἡ γολέττα ἄραζε στὸν Ἅγιο Μιχαήλ.

Μιά χρονιά τὰ Χριστούγεννα βρέσθηκαν στὸ Σαιν Σεργάν, κα' ἔκει εἶχαν γνωρίσει τὴν Ἀναΐδα πὺ τὴν ἔβλεπαν ἢ «Γελαστή» ἔπειδὴ ἦταν πάντα μὲ τὸ γέλιο στὸ στόμα, ἕνα γέλιο πρόσχαρο, π' ἀφηνε νὰ φαί-

νονται ἀνάμεσα τὰ κάτασπρα συμμετρικὰ δῖντια της.

Τὴν εἶχαν ἐρωτησῆ κα' οἱ δύο τους, κα' ὁ ἔρωτας ἐκείνος εἶχε διακόψει γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ζωὴ τους, τὴν ἀρμονία καὶ τὴν συμπάθεια πούνοιθα ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. Γιὰ τὴ Ἀναΐς ἔδειχνε τὴν ἴδια προτίμησι καὶ στοὺς δύο τους καὶ δὲν ἔνοιωσε νὰ διαλέξῃ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο. Τῆς ἄρασε ὁ Ζομπικ γιὰ τὴν ρωμαλέος κα' ἐπιβλητικὸς, ἀλλὰ συγχρόνος τῆς ἄρασε ἔβριστο καὶ ὁ Λούκ πὺ εἶχε εἶλη τὴ δροσὰ τῆς νεαρῆς ἡλιείας του κα' ἕνα πρόσωπο γλυκὸ καὶ φρεσκο σάν κοριτσιότ.

Καὶ τὴν ἡμέρα πὺ ἡ γολέττα ἔκανε πανιά γιὰ τὴν Νέα Γῆ, ἢ Ἀναΐς, ὄρθια ἐπάνω στὸν μεγάλο βράχο κινούσε τὸ μαντῆλι της καὶ γιὰ τοὺς δύο.

— Δὲν μπορῶ ν' ἀποφασίσω τίποτα ἐνόσω βρισκαθε κα' οἱ δύο μπροστά μου, τοὺς εἶχε πῆ. Θὰ σκεφθῶ μὲ τὴν ἡσυχία μου στὰν θὰ εἰσάστε μακριὰ καὶ θὰ σὰς γράψω. Θὰ γράψω σ' ἔκνεινον πὺ θὰ διαλέξω...

Ἐτσι ἡ συμπάθεια εἶχε ἀποκατασταθεὶ καὶ πάλι μεταῦ τὸν δύο ἀδελφῶν. Ἀλλὰ νὰ πὺ τῶρα ἡ Ἀναΐς εἶχε γράψει στὸν Λούκ.

Ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ Ζομπικ δὲν εἶχε μιλῆσει καθόλου στὸν ἀδερφό του. Δούλευαν κα' οἱ δύο ἀμίλητοι.

Ἐπὶ τέλους ὅμως ἤρθε τὸ βράδυ καὶ ἡ ψαρόβαρκες δταν τελείωσαν τὸ ξεφόρτωμα, ἔσκινησαν ἢ καθεμὰ μὲ τοὺς δύο ναῦτες τῆς ; γιὰ νὰ πᾶνε σ' ἀνοιχτά, νὰ ρίξουνε καὶ πάλι τὰ δῖχτυα. Μιά - μιά γαίνοντοσαν πέρα στὸν ὀρίζοντα. Τελευταία ἔφυγε ἡ ψαρόβαρκα τὸν ἀδελφῶν Γκουζένικ. Εἶχαν πάρει μαῦτὸ του, ὅπως πλάντα, ἕνα βαρελάκι νερῶ, γαλιέτες καὶ κονοσέρβες γιὰ πολλές ἡμέρες, γιὰ τὸ ποτὲ δὲν ἔξερει κανεὶς πότε θὰ ξαναγυρίσῃ στὴ γολέττα, ἢ καὶ ἂν θὰ ξαναγυρίσῃ καθόλου.

Ἐπυλαγοδρομοῦσαν χωρὶς νὰ προσφέρουν λέξι, ἔξεροντας οὐ σὲ τέτοιες περιστάσεις τὰ λόγια εἶνε περὶτὰ καὶ μάλιστα πολλές φορὲς χειροτερεῦσαν τὴν κατάστασι. Ὁ Ζομπικ ἦταν καθισμένος στὴν πρῶμην κρατώντας τὸ τιμὸν καὶ ὁ Λούκ στὴν πρῶρα ἔρευόντας προσεκτικὰ μὲ τὸ βλέμμα τὸ βυθό. Σ' ἕνα σημείο ὁ Λούκ ἀνασηκώθηκε κα' εἶπε στὸν ἀδερφό του :

— Ἐδῶ νὰ ρίξουμε τὰ δῖχτυα.

— Ὁχι. Πιὸ πέρα, ἐκκριθῆνες ὁ ἄλλος.

— Γιατί οὐκ ἔδῶ ; Τὸ μέρος εἶνε καλὸ. Κι' ἐξἄλλου ὁ καιρὸς φαίνεται πὺ ; θὰ χυλάσῃ.

Ὁ Ζομπικ ἔρριξε μιά ἀδιάφορη ματιά γύρω στὸν ὀρίζοντα κα' ἔπειτα σηκώσε τοὺς ὄμους χωρὶς νὰ προσέθῃ λέξι.

Ἀποῦ προχώρησαν ἀρκετὰ ἀκόμη μπροστὸ τὸ δρόμο τῆς βάρκας κα' ἄρχισαν νὰ ρίχνουν τὰ δῖχτυα.

— Ἐρχετ' ἢ ὀμίχλη, ψιθύρισε κάποια στιγμή ὁ Λούκ.

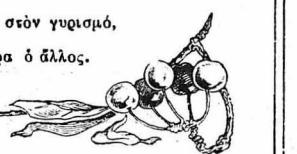
Ὁ ἄλλος ἔμνενε ἀφωνος ἀπησυχολημένος νὰ ἔστουλιγῃ καὶ ν' ἀπλάνη τὰ δῖχτυα.

Ἐν τῶ μεταῦ ἀπ' τὴν ἐμφάνεια τῆς θαλάσσης ἄρχισε νὰ ὑψωνεται καὶ ν' ἀπλάνηται τριγύρω κατὶ σάν πυκνὸς καπνός. Ἦταν ἢ ὀμίχλη τὸ ὠκεανότ.

— Σοῦ λέω πὺς θάγουμε ὀμίχλη στὸν γυρισμό, ἔξαναπε ὁ Λούκ.

— Αἶ, κα' ἔπειτα ; εἶπε ἀδιάφορα ὁ ἄλλος.

Ἡ βάρκα βεβῶρισε καὶ ἡ μικρὴ βενζινοκίνητῃ μηχανή της ἄρχισε νὰ δουλεύει ἀργὰ. Ἡ ὀμίχλη ὑψωνόταν ὀλο-

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑΣ ΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΛΦΙΕΡΙ

να περισσότερο. Δεν έβλεπαν πια ποῦ έπήγαιναν. Έπλεαν μέσα σ' ένα σφαχτί σκοτάδι, στὸ έλαος τοῦ θεοῦ καὶ τῆς πυξίδος των.

Ὁ Λουκῆ ήταν πάλι καθισμένος στὴν κρῆρα κυττάζοντας μὲ ἀγωνία ἄμπρός του καὶ πιέζοντας διαρκῶς τὴν σειρήνα τοῦ κινδύνου γιὰ τὴν ἀποφυγὴ καμμιὰ σύγκρουση. Κάθε τόσο τέντανε τ' αὐτὸ τοῦ μίπας ἀκούσει καμμιὰ ἄλλη σειρήνα μπροστά του, μέσα στὴν ὁμίχλη. Καθῶς εἶχε γυρίσει τὴν ῥαμί του πρὸς τὸ ἄσπερο τῆς βάρκας δὲν έβλεπε καθόλου τί έκανε ὁ ἀδερφός του.

Ξαφνικά, σὲ μιὰ στιγμή, έβραλε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ τρόμου.

— Ένα πλοιο δεξιὰ, φώναζε στὸν ἀδερφό του ποῦταν στὸ τιμόνι. Στρίψε ἀριστερά! Στρίψε...

Πράγματι μιὰ μοῦρη σκιά εἶχε φανῆ μπροστὰ στὴν ψαρὸβάρκα, μιὰ γιγάντια, θαλάσσι σκιά, πλὸ σκοτεινὴ ἀπ' τὴν νυκτερινὴ ὁμίχλη.

— Στρίψε πρὸς τ' ἀριστερά, ξαναφώναξε.

Ἄλλὰ μ' ἔκπληξε εἶδε ὅτι ἡ βάρκα δὲν εἶχε ἀλλάξει καθόλου πορεία κι' ἔπλεε κατεπάνω στὸν ἀπαισιο σκοτεινὸν ἔκεινον ὄγκο.

— Μὰ στρίψε λοιπὸν ἀριστερά! φώναξε πάλι δυνατὰ.

Καὶ μ' ἕνα πηδῆμα βρέθηκε κοντὰ στὸν ἀδερφό του καὶ ἄπλωσε τὸ χερί του πρὸς τὸ τιμόνι. Έκεινος ὅμως προσπάθησε νὰ τὸν ἐμποδίσει καὶ βλέποντας πὸς δὲν τὸν κατάρθωνε, τὸν έπισπε ἀπ' τὸν λοιμὸ! Έτσι ἄρχισε μεταξὺ τους μιὰ βουβὴ κι' ἄγρια πάλη. Εἶχαν γείρει ὁ ἕνας ἑπάνω στὸν ἄλλον καὶ σφιγγόντουσαν ἀπεγνωσμένα. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ τὸ τιμόνι ἔστριψε μόνο του, ἡ ψαρὸβάρκα έκανε μιὰ ἀπότομη στροφὴ καὶ πέρασε ἔξωτὰ, δίπλα σ' ἕνα τεράστιο ὑπερωκεάνιο ποῦ διάβαινε πλάι τους. Ὁ Ζομπικ κρατοῦσε τώρα ἀκίνητος, ξηνηγλημένον τὸν Λουκῆ κάτω ἀπ' τὸ γόνατό του. Ὁ Λουκῆ πᾶσχζε νὰ ξεφύγει καὶ μούγγριζε πνιγμένος :

— Ἄσπε τῶκανες ἐπίτηδες γιὰ νὰ πάμε κι' οἱ δυὸ στὸν πάτο τῆς θάλασσας! ... Ἐπίτηδες τῶκαμες ;

— Αὐτὸ ἦταν τὸ καλύτερο, εἶπε μὲ μανία ὁ Ζομπικ. Ναί... καὶ οἱ δυὸ στὸν πατό... Αὐτὸ εἶνε προτιμώτερο.

— Έγὼ ὅμως δὲν θέλω νὰ πεθᾶνω. Βοήθεια!.. Βοήθεια!.. Ἄναίς!...

— Σῶμα! Σῶμα! Σῶμα γιατί μὲ κάνεις ἔξω φρενῶν, φώναξε ὁ μεγάλος καὶ μὲ τὸ ἑλεύθερο χερί του ἔβραλε ἀπο τὴ θῆκη τὸ μεγάλο ψαράδιο μαχαίρι του καὶ τὸ ὕψωσε ἄγρια. Τὸ πρόσωπό του εἶχε ὅμι τρελλοῦ.

Ὁ Λουκῆ ξαπλωμένος κατὰ γῆς, ἀκίνητος κάτω ἀπ' τὸ ρομαλέο ἀδελφικό γόνατο, ἀξιοθρήνητος ἐστῆναζε :

— Μάνα μου!... Μανουῖλα μου... Ποῦ εἶσαι νὰ μὲ ἴδης, μανουῖλα...

Ἡ λυπημένη φωνὴ τοῦ ἀδερφού του, τὸ ἀκουσμα τοῦ ὀνόματος τῆς μάνας τους, έκανε τὸν Ζομπικ νὰ τιναχθῆ σὰν νὰ εἶχε κεραυνοβοληθῆ. Κύνταξε γιὰ μιὰ στιγμή σὰν μὲ ἔκπληξή τὸ μαχαίρι του, έπειτα μὲ μιὰ ἄγρια κίνηση τὸ πέταξε στὴ θάλασσα καὶ γονάτισε κοντὰ στὸν ἀδερφό του.

— Μικροῦλή μου, συγχώρησέ με, τοῦ ψιθύρισε μὲ μιὰ ἔκφραση ἀπειροῦ στοργῆς. Εἶμαι ἕνα κτῆνος. Αὐτὸ εἶνε τρομερὸ! Πῶς τὸ έπαθα ἐγὼ! Νὰ σκοτώσω ἑσένα, ἑσένα ποῦ σ' ἀγαπᾷ τόσο πολύ, ποῦ δὲν ἔχω ἄλλον ἀπὸ σένα στὸν κόσμο! Τι τρέλλα ἦταν αὐτὴ ποῦ μ' ἔπιασε ; Μικροῦλή μου θὰ μὲ συγχωρήσης ἔ;... Θὰ μὲ συγχωρήσης δὲν εἶν' ἀλήθεια; Κι' αὐτὴ τὴν Ἄναϊδα, πάρινη, κάρτην ἀφοῦ διάλεξε ἑσένα. Έγὼ θὰ τὴν ξεχάσω.

— Ὁχι, ἐγὼ δὲν τὴν θέλω, Ζομπικ. Πάρτην ἐσύ. Έγὼ θὰ τὴν ξεχάσω. Νὰ σὲ ἴδω ἑσένα ἐτσι ἐξ αἰτίας τῆς!... Σοῦ τὴν παραχωρῶ Ζομπικ, γιατί ἐσύ τὴν ἀγαπᾷς περισσότερο' ἀπὸ μένα, ἀφοῦ ἔφθασες σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο.

— Ὁχι, ὀχι, δὲν τὴν θέλω πια.

— Ὁχι' ἐγὼ.

Καὶ τὰ δυὸ ἀδελφία ἀγκαλιασμένα σφιχτὰ-σφιχτὰ καὶ τρυφερὰ ἔκλειναν, ἔκλειναν σὰν μικρὰ παιδιὰ, μέσα στὴν ὁμίχλη. Ὄταν συνήλθαν ἔπειτα ἀπὸ ὧρα πολλή, ἀντιλήφθηκαν ὅτι ἡ ψαρὸβάρκα ἔπλεε ἀνευβρήθη, ἐγκαταλειμμένη στὰ ρεῦματα. Ὁ Ζομπικ ἄρπαξε χαρούμενος τὸ τιμόνι καὶ τὴν ξαναφίρε στὸν δρόμο τῆς.

Σ' ὅλο τὸν δρόμο τὰ δυὸ ἀδέρφια κυττάζόντουσαν κάθε τόσο καὶ ἀλλάζαν χαμόγελα καὶ τρυφερὰ ματιές, εὐτυχισμένοι γιατί εἶχαν ξαναβρῆ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφθασαν στὴν γολέττα κι' ἔπλεσαν μὲ τὰ μοῦτρα στὴν δουλειά. Κι' ὅταν τελείωσε ἡ ἐποχὴ τοῦ ψαρέματος ἔφυγαν ἀπ' τὴν Ἄναϊδα, καὶ πῆγαν σ' ἄλλο καράβι.

Έτσι δὲν ξαναείδισαν ποτὲ στὸ Σαιν Μαλό οὔτε στὸ Σαιν Σεβᾶν, δὲν ξαναείδισαν πια τὴν Ἄναϊδα, καὶ δὲν παντρεύτηκαν ποτὲ οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. Έμειναν πάντα μαζὺ ἀγαπημένοι, μονοσπασμένοι...

Octave Bellard

Ὁ μεγάλος Ἴταλὸς τραγικὸς ποιητὴς Βίκτωρ Ἀλφιέρι ἀναφέρει στ' ἀπορμημονεῦμά του τὸ παρακάτω χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο ποῦ χαρακτηρίζει θαυμάσια τὴν ἀγγλικὴ ψυχραιμία, λογικὴ καὶ ἀπάθεια—ἀλλὰ καὶ τὴν ὑποκρισία.

Ὅταν ὁ Ἀλφιέρι εἶχε πάει στὴν Ἀγγλία, κατάρθωσε νὰ σαγηνεύσει μὲ τὴν ὁμορφιά, τὴν ἐξυπνάδα καὶ πρὸ παντός, τὴ μεγάλη φῆμη του, τὴ γυναίκα ἑνὸς ἀγγλοῦ εὐγενούς. Μόλις ὁ Ἀλφιέρι βεβαιώθηκε πὸς ἡ κυρία αὐτὴ τὸν συμπαθοῦσε ἐπίσης, έκανε τ' ἀδυνατα δυνατὰ γιὰ νὰ τὴν πλησιάσει καὶ νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῆ τὸ φλογερό του πάθος. Ὡς ἕνα διάστημα τὰ πράγματα πῆγαιναν κατ' εὐχὴν, μὲ τὴ διαφορά ὅμως πὸς ὁ Ἀλφιέρι, φύσει φλογερὸ, δὲν φρόντιζε νὰ λαμβάνει καὶ τὰ κατάλληλα στὴν περίστασι μέτρα, γιὰ νὰ μὴν ἐκθῆση τὴν ἔγγαμον φίλην του στὰ μάτια τῆς Ἀγγλικῆς κοινωνίας ποῦ εἶνε πολὺ αὐστηρὴ σὲ τέτοιου εἴδους ζητήματα.

Έτσι μιὰ μέρα ὁ σύζυγος ἐληροφρονήθη, ἀγωνιστον πὸς, τὰς σχέσεις τῆς συζύγου μὲ τὸν ποιητὴν, πράγμα ποῦ τὸν ἔκανε νὰ γίνῃ ἔξω φρενῶν. Καὶ σὰν θετικὸς ἀγγλος ποῦ ἦταν διάταξ νὰ σὺβῴνον του νὰ ἀγκαταλείψῃ τὴ συζυγικὴ στέγην, ταυτοχρόνως δὲ ἐκίλησε τὸν Ἀλφιέρι σὲ μονομαχία. Κατὰ τὴν μονομαχία αὐτὴ ὁ σύζυγος ἐπλήγωσε τὸν ποιητὴ, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἱκανοποίησε ἀπολύτως, γιατί ἀμέσως τὴν ἐπομένη ζήτησε καὶ ἐπιστῆσας ἀπὸ τὰ ἀγγλικά δικαστήρια νὰ χωρῆσι τὴν ἀπιστον συζύγον του...

Ὁ Ἀλφιέρι πετούσε στοὺς οὐρανούς ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Πρῶτον γιατί τὴν γλύτωσε φτηνὰ ἀπ' τὴ μονομαχία, μὲ μιὰ δόσην ἄμυχῃ καὶ δεύτερον ἐπειδὴ φαναζόταν πὸς ἡ ἀγαπημένη του, μόλις ἔπερνε τὸ διαζύγιο ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς, θὰ παντρευόταν ἀμέσως αὐτόν.

Μὰ οἱ ἐλπίδες του διεψεύσθησαν. Ἡ Ἀγγλικὴ κυρία δὲν ἄκουσε καὶ μὲ πολὺ ἐνθουσιασμὸ τὴν πρότασί του περὶ τῆς ἐνάσεως τὸν ἀφοῦ ἔπερνε τὸ διαζύγιό τῆς. Φανόταν πολὺ διστακτικὴ, πολὺ λυπημένη. Κι' ὁ Ἀλφιέρι μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβῃ ποιά κρυφὴ ἔγνοια βασάνει τὴ φίλην του, ἀνησυχούσε πολὺ γιὰ τὸ μέλλον τῆς ἐρωτικῆς εὐδαιμονίας των.

Τέλος, μιὰ μέρα, τὴν ἐξώρρισε μὲ τὴν θέμην νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὸ τρομερὸ μυστικὸ ποῦ τὴν τρυφνοῦσε καὶ ποῦ τὴν έκανε κάπου κάπου νὰ μὴ θέλῃ νὰ τὸν δεῖ στὰ μάτια τῆς, ὥστε ἐκείνη συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν ἀπικμονὴ τοῦ ποιητοῦ καὶ τοῦ φανέρωσε ὅλη τὴν ἀλήθεια :

Ὁ Ἀλφιέρι δὲν εἶχε ἀντιῆλο μόνον τὸν ἄντρα τῆς φίλης του. Εἶχε καὶ τὸν τζοκεῦ τοῦ πιουθι, μὲ τὸν ὀποιο ἡ γυναίκα τὸν ὀνειρῶν του—ἡ εὐγενεστάτη αὐτὴ ἀγγλίδα, ποῦ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ λουλούδια τῶν ἀριστοκρατικῶν σαλονίων τοῦ Λονδίνου—βρισκότανε σὲ τρυφερότατες σχέσεις!...

Ἡ ἀποκάλυψη αὐτὴ έκανε τὸν Ἀλφιέρι ἔξω φρενῶν. Δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πὸς ἡ γυναίκα ἐκείνη, γιὰ τὴν ὁποία ἀσθαινόταν τὴν λατρεία καὶ τὸσο θαυμασμὸ, τὸν ἀπατοῦσε μὲ τὸν ἱπποκόμο τῆς, ἀπατόντας ταυτοχρόνως μαζὺ του καὶ τὸν σύζυγό τῆς! Έξάλλου, εἶχε προσβληθῆ καὶ τὸ φιλότιμο τοῦ Ἀλφιέρι. Νὰ τολμήσῃ ἡ ἀθλία, νὰ τὸν συγκρίνῃ, αὐτὸν τὸν μεγάλο ποιητὴ, μὲ ἕνα ἱπποκόμο!...

Κατόπιν αὐτοῦ ἐννοεῖται ὁ Ἀλφιέρι παράτησε ἀμέσως τὴν ἀπιστην ἀγγλίδα, ἡ ὁποία εἶχε μορᾶσει τὴν καρδιά τῆς σὲ δυὸ... μερίδες!

Έφυγε μάλιστα κι' ἀπ' τὸ Λονδίνο...

Έξασφα ὅμως ὑπερὰ ἀπὸ λίγον καιρὸ ἔλαβε ἕνα περίεργον γράμμα ἀπὸ τὸν ἀπατηθέντα σύζυγο, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει στὸ μεταξὺ διαζύγιο.

Ὁ ἀπαθὴς φλεγματικὸς ἀγγλος εὐγενῆς τοῦ ἀνακονοῦσε πὸς ἐγγνώριζε τὰς σχέσεις τῆς συζύγου του μὲ τὸν ἱπποκόμο του. Δὲν τὸν ἐπείραξε ὅμως τὸ πρᾶγμα, γιατί ἕνας ἱπποκόμος δὲν λαμβάνεται ποτὲ σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν! Ἐπίσης ὁ ἀγγλος εὐγενῆς ζητούσε ἀπὸ τὸν Ἀλφιέρι νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ ἕνα θαχτυλιδί ποῦ τοῦ εἶχε χαρίσει ἡ σύζυγός του, κατὰ τὴν περίοδο τῶν ἐρώτων των, γιατί—ὅπως ἔγραφε—τὸ θαχτυλιδί αὐτὸ ἀνῆκε στὸν ἱπποκόμο!...

Ὁ δύστυχος Ἀλφιέρι σάσιεσε τόσο μ' ὅλα αὐτὰ, ὥστε καὶ τὸ θαχτυλιδί γύρισε ἐμπῶς καὶ μεγάλη νεροπῆ ἐννοεῖσε γιὰ τὸ ἐρωτικὸ του αὐτὸ εἰδυῖλλιο, τὸ ὁποιο φαντάζονταν τόσο ἀβρὸ, ἀγνὸ καὶ ποιητικὸ!...

